

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ผลการวิเคราะห์เชิงคุณภาพและผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณ ผลการวิเคราะห์เชิงคุณภาพแบ่งออกเป็นผลจากการสำรวจเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวซึ่งได้กล่าวไว้ในบทที่ 2 และผลจากการวิจัยแบบเดลฟาย ส่วนผลจากการวิเคราะห์เชิงปริมาณจะเป็นผลจากการศึกษาความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต

4.1 ผลการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์เชิงคุณภาพเป็นการแสดงผลการวิจัยแบบเดลฟาย ซึ่งในแบบสอบถามรอบที่ 1 ได้ให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นได้อย่างเปิดกว้าง โดยมุ่งเน้นกลุ่มบุคคลในระดับผู้นำทั้งข้าราชการ ธุรกิจร้านค้า โรงแรม บริษัทท่องเที่ยวต่าง ๆ รวมทั้งผู้มีความรู้และมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรทางทะเล แบบสอบถามจำนวน 110 ชุด ได้ถูกส่งไปยังกลุ่มผู้เชี่ยวชาญซึ่งปรากฏว่า ได้รับแบบสอบถามกลับคืน 78 ชุด คิดเป็นร้อยละ 71 ของทั้งหมด

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามแยกออกเป็นลักษณะต่าง ๆ ได้ 4 ลักษณะ ดังนี้คือ

1. แบ่งตามช่วงอายุ
2. แบ่งตามเพศ
3. แบ่งตามกลุ่มอาชีพ
4. แบ่งตามตำบลที่อยู่

แบ่งตามช่วงอายุ กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามช่วงอายุ 31-40 ปี มีจำนวนร้อยละ 44 ซึ่งในความเป็นจริงแล้วการส่งแบบสอบถามได้กระจายสู่คนกลุ่มอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน แต่เนื่องจากกลุ่มผู้ใหญ่มักจะเป็นนักธุรกิจที่มีกิจการหลายอย่าง หรือข้าราชการชั้นผู้ใหญ่มักจะเดินทางไปต่างจังหวัดเป็นส่วนมาก จึงได้รับแบบสอบถามกลับมาน้อย

แบ่งตามเพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากจะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง เนื่องจากแบบสอบถามนี้มิได้ใช้เพศเป็นเกณฑ์ในการศึกษา แบบสอบถามได้ส่งในนามของผู้จัดการร้านหรือผู้

อำนาจการและนายกสมาคมต่าง ๆ ซึ่งปรากฏว่า โดยส่วนใหญ่จะเป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 85 และเพศหญิงร้อยละ 15

แบ่งตามกลุ่มอาชีพ กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามประกอบอาชีพรับราชการร้อยละ 32 รองลงมาคือกลุ่มผู้ที่ประกอบอาชีพอิสระ ร้อยละ 23 ค้าขายร้อยละ 21 กลุ่มธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยวร้อยละ 16 วิชาชีพหรือธุรกิจร้อยละ 7 และอาชีพทางการเกษตรร้อยละ 1

แบ่งตามตำบลที่อยู่ กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามมีถิ่นที่อยู่อาศัยบริเวณตำบลตลาดใหญ่มากที่สุดร้อยละ 49 รองลงมาคือ ตำบลรัชฎาและตำบลตลาดเหนือ เนื่องจากตำบลดังกล่าวเป็นย่านธุรกิจกลางเมืองภูเก็ต นอกจากนี้ยังมีเจ้าของกิจการบางแห่งที่อาศัยอยู่ไกลจากตัวเมือง เช่น กิจการหัตถกรรมพื้นบ้านอยู่ตำบลเทพกษัตรี

ในการวางแผนสอบถามรอบที่ 2 ได้วางแผนสอบถามแก่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่ได้ตอบแบบสอบถามในรอบที่ 1 ซึ่งได้รับแบบสอบถามกลับคืนจำนวน 29 ชุด รายละเอียดของแบบสอบถามและผลจากการวางแผนสอบถามรอบที่ 1 แสดงไว้ในภาคผนวก

ผลสรุปจากเดลฟายรอบที่ 1 ทำให้สามารถระบุปัญหาการทำลายทรัพยากรชายฝั่งทะเล มาตรการและองค์กรต่าง ๆ เพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเล ซึ่งจะใช้เมตริกไขว้ (Cross Matrix) ในแบบสอบถามรอบที่ 2 โดยให้ผู้ตอบทำการประเมินค่าความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ตัว ถ้าเห็นว่าตัวแปร 2 ตัว มีความสัมพันธ์กันมากที่สุดจะให้คะแนนเท่ากับ 4 ถ้ามีความสัมพันธ์กันมากอาจจะให้น้ำหนักความสัมพันธ์เป็น 3 คะแนน ถ้าเห็นว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์กันพอสมควรคะแนนจะเท่ากับ 2 และถ้าตัวแปรมีความสัมพันธ์กันน้อยมากน้ำหนักความสัมพันธ์จะเท่ากับ 1 คะแนน เมื่อได้รับคำตอบของทุกคนแล้วจึงนำมาหาค่าเฉลี่ย ดังแสดงในภาคผนวก ซึ่งสามารถสรุปผลได้ดังนี้

จากการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ สามารถสรุปปัญหาเกี่ยวกับการทำลายทรัพยากรชายฝั่งทะเลที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวได้ว่า สาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดปัญหามาจากบุคคลต่าง ๆ 3 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มชาวประมงและกลุ่มชาวเล ปัญหาการทำลายทรัพยากรชายฝั่งทะเลของคนกลุ่มนี้อาจจะเกิดจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ที่จับปลาโดยใช้ระเบิดเพียงเพื่อหวังรายได้ในปัจจุบัน และยังจับปลาที่มีความสวยงาม หอยและปะการังเพื่อผลประโยชน์ทางการค้า โดยไม่ได้คำนึงถึงผลเสียที่ตามมาว่าเป็นการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล นอกจากนี้กลุ่มชาวประมง

เหล่านี้ยังได้ก่อปัญหาการทำลายทัศนียภาพที่สวยงาม โดยการทิ้งเศษขยะหรือสิ่งปฏิกูลตามชายฝั่งทะเลอีกด้วย

2. กลุ่มธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ได้แก่ ธุรกิจประเภทที่พักอาศัย ธุรกิจการท่องเที่ยวประเภทดำน้ำและประเภทตกปลา ซึ่งธุรกิจต่าง ๆ เหล่านี้อาจขาดความรับผิดชอบและจิตสำนึกที่ดีในการเป็นตัวแทนของการท่องเที่ยว โดยมุ่งหวังรายได้สูงสุดที่จะได้รับจากการท่องเที่ยวเท่านั้น เช่น มีการระบายน้ำเสียในบริเวณชายฝั่งทะเลต่าง ๆ ของธุรกิจประเภทที่พักอาศัย โดยขาดระบบการกำจัดน้ำเสียที่ดี การขาดความระมัดระวังในเรื่องการทอดสมอเรือของธุรกิจประเภทที่ต่อเรือเป็นพาหนะ โดยไปจอดทอดสมอในเขตแนวปะการัง ทำให้ปะการังซึ่งเป็นทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลาย และนอกจากนี้คราบน้ำมันจากเรือยังทำให้คุณภาพน้ำเสียอีกด้วย ส่วนการท่องเที่ยวประเภทดำน้ำและตกปลาอาจจะเป็นการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลได้โดยการจับปลา เก็บหอยและปะการังที่สวยงาม

3. กลุ่มนักท่องเที่ยว ปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยวอาจเนื่องมาจากขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากร เช่น การเก็บหอยหรือปะการังที่สวยงามเพื่อนำไปเป็นของที่ระลึก หรือการขาดระเบียบวินัยส่วนตัวของนักท่องเที่ยว โดยทิ้งสิ่งปฏิกูลลงทะเลซึ่งไปปิดบังแสงแดดที่ส่องไปยังพื้นข้างล่าง ทำให้ปะการังไม่เจริญเติบโตและตายไปในที่สุด นอกจากนี้ยังมีผลกระทบต่อสัตว์น้ำที่อาศัยอยู่ในแนวปะการังนั้นด้วย

ปัญหาการทำลายทรัพยากรชายฝั่งทะเลของจังหวัดภูเก็ต ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นบริเวณชายฝั่งตะวันตกซึ่งจากการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นว่า บริเวณที่ทรัพยากรชายฝั่งทะเลของจังหวัดภูเก็ตถูกทำลายมากที่สุดคือ บริเวณหาดป่าตอง รองลงมาได้แก่ หาดราไวย์ เกาะเฮ หาดกะตะ หาดกะรน และหาดไนหาน ตามลำดับ และคาดว่าในอีก 10-20 ปีข้างหน้า อาจจะไม่มียิวบริเวณใดเหลือให้ถูกทำลายอีกต่อไป

ดังนั้นเพื่อที่จะอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลไม่ให้ถูกทำลาย จึงเป็นการสมควรที่องค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งองค์กรของรัฐและองค์กรของเอกชนจะเข้ามามีบทบาทในการอนุรักษ์ทั้งนี้องค์กรของรัฐได้แก่ คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ศูนย์ชีววิทยาทางทะเล และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นตัวแทนของภาครัฐบาลที่ควรที่จะกำหนดมาตรการในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยออกบัญญัติกฎหมายควบคุมการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล กำหนดเขตอนุรักษ์หินปะการัง หอยและปลาสวยงาม และเมื่อจับกุมผู้กระทำผิดได้ต้องมีการลงโทษอย่างจริงจัง นอกจากนี้ในการแก้ปัญหาความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของชาวเล รัฐควรจัดให้มีการฝึกอบรมให้ความรู้แก่บุคคลเหล่านี้ และควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ข่าวสารและแนะนำนักท่องเที่ยว

ให้ช่วยกันอนุรักษ์ทรัพยากร และสิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ควรสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรให้แก่ประชาชนท้องถิ่นด้วย เพื่อเป็นมรดกตกทอดให้กับลูกหลานสืบต่อไป

ในขณะที่เดียวกันองค์การภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง และควรเข้ามามีบทบาทร่วมมือกับภาครัฐบาลได้แก่ สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต กลุ่มธุรกิจโรงแรม ชมรมนักดำน้ำและตกปลา ซึ่งเป็นองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ดังนั้นจึงควรมีส่วนช่วยในการประชาสัมพันธ์ให้ข่าวสารแก่นักท่องเที่ยวให้ช่วยกันอนุรักษ์ทรัพยากร ช่วยควบคุมการทิ้งสิ่งปฏิกูลและน้ำเสียตามชายหาดและในทะเล และนอกจากนี้ยังควรฝึกอบรมมัคคุเทศก์ที่ทำงานตามชายฝั่งทะเลให้รู้ถึงการรักษาและป้องกันการทำลายทรัพยากรชายฝั่งทะเลและมีการออกใบอนุญาตพิเศษให้ด้วย

แต่อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ยังไม่ได้รับการแก้ไขและขจัดให้หมดไป เนื่องจากยังไม่มีหน่วยงานใดที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง รวมทั้งขาดงบประมาณและเจ้าหน้าที่ในการรับผิดชอบ ซึ่งถ้าหากเหตุการณ์ยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป ย่อมต้องมีผลกระทบต่ออนาคตของการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตอย่างแน่นอน

4.2 ผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณ

ผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณเป็นการแสดงผลจากการวิเคราะห์ความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 โดยจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวไปยังจังหวัดภูเก็ต และทำการคาดคะเนปริมาณนักท่องเที่ยวในช่วงระยะเวลาต่าง ๆ ส่วนที่สองเป็นการวิเคราะห์ขีดความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต

4.2.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวมายังประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปริมาณนักท่องเที่ยว (N) กับตัวแปรอิสระต่าง ๆ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศนักท่องเที่ยว (G) จำนวนประชากรของประเทศนักท่องเที่ยว (P) อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (E) จำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมา (N_{t-1}) และนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยว (D) การประมาณค่าสมการจะใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Squares) และได้ทำการคัดเลือกสมการที่ตัวแปรอิสระสามารถอธิบายปริมาณนักท่องเที่ยวได้ดีที่สุด ผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง

ตารางที่ 4.1 สมการถดถอยของอุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวต่างประเทศที่เดินทางมาประเทศไทย

สัญชาติ	ค่าคงที่ (C)	รายได้ (G)	ประชากร (P)	อัตราแลกเปลี่ยน (E)	จำนวนนักท่องเที่ยว ในปีที่ผ่านมา (N _{t-1})	นโยบายสนับสนุน การท่องเที่ยว (D)	R ²	F	D.W.
อเมริกัน	-106787.79 (-3.270791)	40.155667 (3.188391)*			1.027852 (6.3485965)*		0.868844	39.75	1.906
แคนาดา	-16589.563 (-4.938456)			787.06086 (4.6542391)*	1.2212303 (54.333255)*		0.99615	1552.53	2.234
ออสเตรเลีย	-266.29803 (-0.1476027)				1.1180172 (5.5412118)*	2841.3602 (1.9264181)**	0.811882	25.89	1.630
เบลเยียม	-385261.92 (-5.7980681)		39284.709 (5.8045437)*	17618.746 (4.7815584)*			0.838144	31.07	1.748
เดนมาร์ก	-42874.271 (-11.009224)	131.28038 (17.164023)*		1953.0197 (3.5081942)*			0.961681	150.58	2.913
ฝรั่งเศส	-6264.9711 (-0.5428277)				1.2169346 (6.5148141)*		0.765524	42.44	0.895
เยอรมัน	-82825.168 (-2.6571652)	119.60629 (5.4872982)*				20751.947 (2.7240289)*	0.82064	27.45	1.300

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

สัญชาติ	ค่าคงที่ (C)	รายได้ (G)	ประชากร (P)	อัตราแลกเปลี่ยน (E)	จำนวนนักท่องเที่ยว ในปีที่ผ่านมา (N _{t-1})	นโยบายสนับสนุน การท่องเที่ยว (D)	R ²	F	D.W.
อิตาลี	-564635.61 (-5.0290849)		10704.351 (5.3600917)*			13168.395 (2.9697186)*	0.805374	24.83	1.937
เนเธอร์แลนด์	-75572.766 (-7.6218291)	0.3025528 (9.920405)*				3418.621 (1.7232402)***	0.915532	65.03	1.855
สวีเดน	-906369.05 (-6.1277533)		113999.14 (6.3788885)*			11693.238 (2.9586242)*	0.849551	33.88	1.955
สวิสเซอร์แลนด์	-241258.87 (-2.6763195)		38776.212 (2.694544)**		0.7421727 (3.405924)*	3881.8463 (1.5158955)***	0.829209	17.80	0.836
อังกฤษ	-53841.456 (1.3989729)			1476.5379 (1.8891293)**	1.0284011 (9.335499)*		0.884923	46.14	1.130
ออสเตรเลีย	-5062.1844 (-0.2543265)	325.30851 (1.5905321)***			0.5546386 (2.7492868)*		0.706271	14.43	1.107
ญี่ปุ่น	54442.221 (2.9927647)			1548139.9 (8.7138252)*			0.853819	75.93	1.197

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

สัญชาติ	ค่าคงที่ (C)	รายได้ (G)	ประชากร (P)	อัตราแลกเปลี่ยน (E)	จำนวนนักท่องเที่ยว ในปีที่ผ่านมา (N _{t-1})	นโยบายสนับสนุน การท่องเที่ยว (D)	R ²	F	D.W.
นิวซีแลนด์	-68996.339 (-6.2692743)		25035.393 (7.1197665)*			2346.4386 (2.562601)**	0.853262	34.89	1.380
ไต้หวัน	-12142.531 (-1.7275159)				1.4739526 (9.7388516)*	29558.991 (2.5590642)**	0.922124	71.05	1.332
มาเลเซีย	24447.224 (0.6541467)				1.0431419 (11.339846)*		0.908187	128.59	2.190
สิงคโปร์	-2876.3979 (-0.9256455)				1.2145245 (37.319135)*		0.990752	1392.72	1.7573

- หมายเหตุ:
1. ตัวเลขในวงเล็บคือ ค่า-t-statistics
 2. * มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99
 3. ** มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95
 4. *** มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

ที่ 4.1 ซึ่งสามารถสรุปผลแต่ละสมการได้ดังนี้

สมการที่ 1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวอเมริกัน

$$\begin{aligned} \text{NUSA} &= -106787.79 + 40.155667 \text{GUSA} + 1.027852 \text{NUSA}(-1) \\ &\quad (-3.270791) \quad (3.188391) \quad (6.3485965) \\ R^2 &= 0.868844 \quad F = 39.75 \end{aligned}$$

ผลจากสมการที่ 1 แสดงให้เห็นว่ารายได้ของประเทศอเมริกาและจำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมา สามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 86.88 (R^2) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 (F-test) เมื่อพิจารณาค่า t-statistics ของตัวแปรจะพบว่ามีความนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 นอกจากนี้ตัวแปรยังมีเครื่องหมายของสัมประสิทธิ์เป็นบวก แสดงว่าปริมาณนักท่องเที่ยวชาวอเมริกันจะมีความสัมพันธ์กับรายได้และจำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมาในทิศทางเดียวกันกล่าวคือ ถ้ารายได้ของประชาชนสูงขึ้น ความต้องการในการพักผ่อนจะเพิ่มขึ้น แนวโน้มในการเดินทางท่องเที่ยวจะสูงขึ้น และถ้าจำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมาเพิ่มขึ้น จำนวนนักท่องเที่ยวในปัจจุบันจะเพิ่มขึ้นด้วย เนื่องจากจำนวนนักท่องเที่ยวในอดีตเป็นเสมือนประชาสัมพันธ์ที่จะทำให้อื่น ๆ อยากรับเชิญมาท่องเที่ยวในประเทศไทย

สมการที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวแคนาดา

$$\begin{aligned} \text{NCAN} &= -16589.563 + 787.06086 \text{ECAN} + 1.2212303 \text{NCAN}(-1) \\ &\quad (-4.938456) \quad (4.6542391) \quad (54.333255) \\ R^2 &= 0.99615 \quad F = 1552.53 \end{aligned}$$

ผลจากสมการที่ 2 แสดงว่าอัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเงินแคนาดาและจำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมา เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวมายังประเทศไทย โดยตัวแปรอิสระสามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 99.62 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 เมื่อพิจารณาค่า t-statistics ของตัวแปรต่าง ๆ จะพบว่ามีความนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ส่วนเครื่องหมายสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระเป็นไปตามที่คาดไว้ กล่าวคือ ถ้าจำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมาเพิ่มขึ้นจะมีผลทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวในปัจจุบันเพิ่มขึ้นด้วย สำหรับอัตราแลกเปลี่ยนนั้น ถ้าค่าของเงินบาทลดลงเมื่อเทียบกับเงินแคนาดา จะทำให้ระดับอำนาจซื้อ (Purchasing Power) ของชาวแคนาดา

สูงขึ้น จึงทำให้มีความต้องการในการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

สมการที่ 3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวออสเตรเลีย

$$\begin{aligned} \text{NAUS} &= -266.29803 + 1.1180172 \text{ NAUS}(-1) + 2841.3602 \text{ DUMM} \\ &\quad (0.1476027) \quad (5.5412118) \quad (1.9264181) \\ R^2 &= 0.811882 \quad F = 25.89 \end{aligned}$$

จากสมการที่ 3 ตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยว ได้แก่ จำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมาและนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยว โดยสามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 81.19 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ค่า t-statistics ของตัวแปรอิสระมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ขึ้นไป และเครื่องหมายสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระเป็นบวกตามคาดหมายนั่นคือ เมื่อจำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมาเพิ่มขึ้นปริมาณนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้น และถ้ารัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยว จะทำให้นักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลียมาเที่ยวเพิ่มขึ้นด้วย

สมการที่ 4 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวเบลเยียม

$$\begin{aligned} \text{NBEL} &= -385261.92 + 17618.746 \text{ EBEL} + 39284.709 \text{ PBEL} \\ &\quad (-5.7980681) \quad (4.7815584) \quad (5.8045437) \\ R^2 &= 0.838144 \quad F = 31.07 \end{aligned}$$

ผลจากสมการที่ 4 พบว่า อัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเงินเบลเยียมและจำนวนประชากรของประเทศเบลเยียม เป็นตัวแปรอิสระที่สามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 83.81 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 นอกจากนี้ค่า t-statistics ยังมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามเป็นไปในทางเดียวกัน กล่าวคือ ถ้าอัตราแลกเปลี่ยนและจำนวนประชากรสูงขึ้น แนวโน้มที่นักท่องเที่ยวจะเดินทางมาเที่ยวย่อมสูงขึ้นด้วย

สมการที่ 5 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวเดนมาร์ก

$$\begin{aligned} \text{NDEN} &= -42874.271 + 131.28038 \text{ GDEN} + 1953.0197 \text{ EDEN} \\ &\quad (-11.009224) \quad (17.164023) \quad (3.5081942) \end{aligned}$$

$$R^2 = 0.961681 \quad F = 150.58$$

ผลจากสมการที่ 5 ตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยว คือ ระดับรายได้ของประเทศ เดนมาร์กและอัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเงินเดนมาร์ก ซึ่งสามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 96.17 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 เมื่อพิจารณาค่า t-statistics จะพบว่าตัวแปรอิสระมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ส่วนเครื่องหมายสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระเป็นไปในทางบวกตามที่คาดหมายไว้ แสดงว่าถ้าระดับรายได้และอัตราแลกเปลี่ยนสูงขึ้น ปริมาณนักท่องเที่ยวจะสูงขึ้นด้วย

สมการที่ 6 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวฝรั่งเศส

$$\begin{aligned} \text{NFRA} &= -6264.9711 + 1.2169346 \text{NFRA}(-1) \\ &\quad (-0.5428277) \quad (6.5148141) \\ R^2 &= 0.765524 \quad F = 42.44 \end{aligned}$$

ผลจากสมการที่ 6 พบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวของชาวฝรั่งเศสในปีที่ผ่านมา สามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 76.55 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 นอกจากนี้ค่า t-statistics มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ในด้านเครื่องหมายสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระเป็นไปตามที่คาดหมายไว้ แสดงว่าเมื่อจำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมาเพิ่มขึ้น จะทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

สมการที่ 7 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวเยอรมัน

$$\begin{aligned} \text{NGER} &= -82825.168 + 119.60629 \text{GGER} + 20751.947 \text{DUMM} \\ &\quad (-2.6571652) \quad (5.4872982) \quad (2.7240289) \\ R^2 &= 0.82064 \quad F = 27.45 \end{aligned}$$

ผลจากสมการที่ 7 แสดงให้เห็นว่า รายได้ของประเทศเยอรมันและนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวของชาวเยอรมัน ซึ่งสามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 82.06 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ค่า t-statistics ของตัวแปรอิสระมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ส่วนเครื่องหมายสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระมีเครื่องหมายเป็นบวกแสดงว่า ถ้ารายได้เพิ่มขึ้นและรัฐบาลมีนโยบายในการสนับสนุนการท่องเที่ยว จำนวนนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้น

สมการที่ 8 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวอิตาลี

$$\begin{aligned} \text{NITA} &= -564635.61 + 10704.351 \text{ PITA} + 13168.395 \text{ DUMM} \\ &\quad (-5.0290849) \quad (5.3600917) \quad (2.9697186) \\ R^2 &= 0.805374 \quad F = 24.83 \end{aligned}$$

ผลจากสมการที่ 8 จะพบว่า ตัวแปรอิสระที่สามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 80.54 คือจำนวนประชากรของประเทศอิตาลีและนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยว โดยมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 นอกจากนี้เมื่อพิจารณาค่า t-statistics ของตัวแปรอิสระยังมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ส่วนเครื่องหมายสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระนั้นพบว่า เป็นไปตามที่คาดหมายไว้ กล่าวคือ เมื่อจำนวนประชากรเพิ่มขึ้นและมีการสนับสนุนการท่องเที่ยว จะทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

สมการที่ 9 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวเนเธอร์แลนด์

$$\begin{aligned} \text{NNET} &= -75572.766 + 0.3025528 \text{ GNET} + 3418.621 \text{ DUMM} \\ &\quad (-7.6218291) \quad (9.920405) \quad (1.7232402) \\ R^2 &= 0.915532 \quad F = 65.03 \end{aligned}$$

ผลจากสมการที่ 9 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวของชาวเนเธอร์แลนด์ได้แก่ รายได้ของประเทศเนเธอร์แลนด์และนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวซึ่งสามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 91.55 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ส่วนค่า t-statistics ของตัวแปรอิสระนั้น พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 ขึ้นไป และเครื่องหมายสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระเป็นไปตามที่คาดหมายไว้ แสดงว่า ถ้ารายได้เพิ่มขึ้นและรัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยว จำนวนนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้น

สมการที่ 10 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวสวีเดน

$$\begin{aligned} \text{NSWE} &= -906369.05 + 113999.14 \text{ PSWE} + 11693.238 \text{ DUMM} \\ &\quad (-6.1277533) \quad (6.3788885) \quad (2.9586242) \\ R^2 &= 0.849551 \quad F = 33.88 \end{aligned}$$

ผลจากสมการที่ 10 แสดงให้เห็นว่า จำนวนประชากรของประเทศสวีเดน และนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวของรัฐบาล เป็นตัวแปรอิสระที่สามารถอธิบายตัวแปรตามได้ ร้อยละ 84.96 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 และค่า t-statistics ของตัวแปรมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ส่วนเครื่องหมายสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระนั้นเป็นไปตามความคาดหมายคือ เมื่อจำนวนประชากรสูงขึ้น จำนวนนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้น และถ้ารัฐบาลมีนโยบายในการสนับสนุนการท่องเที่ยว จะทำให้นักท่องเที่ยวชาวสวีเดนมาเที่ยวเพิ่มขึ้นด้วย

สมการที่ 11 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวสวีตเซอร์แลนด์

$$\begin{aligned} \text{NSWI} &= -241258.87 + 38776.212 \text{PSWI} + 0.7421727 \text{NSWI}(-1) \\ &\quad (-2.6763195) \quad (2.694544) \quad (3.405924) \\ &\quad + 3881.8463 \text{DUMM} \\ &\quad (1.5158955) \end{aligned}$$

$$R^2 = 0.829209 \quad F = 17.80$$

ผลจากสมการที่ 11 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวของชาวสวีตเซอร์แลนด์ได้แก่ จำนวนประชากรของประเทศสวีตเซอร์แลนด์ จำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมาและนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยว ซึ่งสามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 82.92 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ค่า t-statistics ของตัวแปรอิสระมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 ขึ้นไป ส่วนเครื่องหมายสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระนั้นพบว่า เป็นไปตามที่คาดหมายไว้โดยมีความสัมพันธ์ในทางเดียวกัน กล่าวคือ ถ้าจำนวนประชากรและจำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมาเพิ่มขึ้น จำนวนนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้น และถ้ารัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจะมาเที่ยวเพิ่มขึ้นด้วย

สมการที่ 12 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวอังกฤษ

$$\begin{aligned} \text{NUK} &= -53841.456 + 1476.5379 \text{EUK} + 1.0284011 \text{NUK}(-1) \\ &\quad (1.3989729) \quad (1.8891293) \quad (9.3355499) \end{aligned}$$

$$R^2 = 0.884923 \quad F = 46.14$$

ผลจากสมการที่ 12 แสดงให้เห็นว่า อัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเงินอังกฤษและจำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมาเป็นตัวแปรอิสระที่สามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ

88.49 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 เมื่อพิจารณาค่า-t-statistics ของตัวแปรอิสระจะพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ขึ้นไป เครื่องหมายสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระเป็นบวกแสดงว่า อัตราแลกเปลี่ยนและจำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมา มีความสัมพันธ์ในทางเดียวกันกับจำนวนนักท่องเที่ยว

สมการที่ 13 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวออสเตรเลีย

$$\begin{aligned} \text{NAUT} &= -5062.1844 + 325.30851 \text{ GAUT} + 0.5546386 \text{ NAUT}(-1) \\ &\quad (-0.2543265) \quad (1.5905321) \quad (2.7492868) \\ R^2 &= 0.706271 \quad F = 14.43 \end{aligned}$$

ผลจากสมการที่ 13 พบว่า รายได้ของประเทศออสเตรเลียและจำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมา เป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดอุปสงค์ในการท่องเที่ยว ซึ่งสามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 70.63 อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 และค่า t-statistics ของตัวแปรอิสระมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 ขึ้นไป สัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระมีเครื่องหมายเป็นบวกหมายถึง ถ้ารายได้และจำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมาเพิ่มขึ้น จำนวนนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นด้วย

สมการที่ 14 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวญี่ปุ่น

$$\begin{aligned} \text{NJAP} &= 54442.221 + 1548139.9 \text{ EJAP} \\ &\quad (2.9927647) \quad (8.7138252) \\ R^2 &= 0.853819 \quad F = 75.93 \end{aligned}$$

ผลจากสมการที่ 14 แสดงให้เห็นว่า อัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเงินญี่ปุ่นสามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 85.38 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ค่า t-statistics มีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 เครื่องหมายสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระมีเครื่องหมายเป็นบวกแสดงว่า ถ้าอัตราแลกเปลี่ยนเพิ่มขึ้นจำนวนนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นด้วย

สมการที่ 15 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวนิวซีแลนด์

$$\text{NNEW} = -68996.339 + 25035.393 \text{ PNEW} + 2346.4386 \text{ DUMM}$$

$$R^2 = 0.853262 \quad F = 34.89$$

ผลจากสมการที่ 15 ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวได้แก่ จำนวนประชากรของประเทศนิวซีแลนด์ และนโยบายการสนับสนุนการท่องเที่ยว โดยสามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 85.33 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระมีเครื่องหมายเป็นบวก นั่นคือ เมื่อจำนวนประชากรและรัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยว จำนวนนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้น

สมการที่ 16 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวไต้หวัน

$$NTAI = -12142.531 + 1.4739526 NTAI(-1) + 29558.991 DUMM$$

$$(-1.7275159) \quad (9.7388516) \quad (2.5590642)$$

$$R^2 = 0.92214 \quad F = 71.05$$

ผลจากสมการที่ 16 แสดงให้เห็นว่า จำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมาและนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยว โดยสามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 92.21 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ค่า t-statistics ของตัวแปรอิสระต่าง ๆ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ขึ้นไป สัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระเป็นไปตามความคาดหมาย ซึ่งแสดงว่าถ้าจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น จะทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น และถ้ารัฐบาลสนับสนุนการท่องเที่ยว จำนวนนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นด้วย

สมการที่ 17 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวมาเลเซีย

$$NMAL = 24447.224 + 1.0431419 NMAL(-1)$$

$$(0.6541467) \quad (11.339846)$$

$$R^2 = 0.908187 \quad F = 128.59$$

ผลจากสมการที่ 17 แสดงให้เห็นว่า จำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมาเป็นตัวแปรอิสระที่สามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 90.82 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ค่า t-statistics ของตัวแปรอิสระมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 สัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระมีเครื่องหมายเป็นบวก แสดงว่าถ้าจำนวนนักท่องเที่ยวในปี

ที่ผ่านมาเพิ่มขึ้น จำนวนนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นเช่นกัน

สมการที่ 18 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของชาวสิงคโปร์

$$\begin{aligned} \text{NSIN} &= -2876.3979 + 1.2145245 \text{NSIN}(-1) \\ &\quad (-0.9256455) \quad (37.319135) \\ R^2 &= 0.990752 \quad F = 1392.72 \end{aligned}$$

ผลจากสมการที่ 18 แสดงว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวคือ จำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมา ซึ่งสามารถอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 99.08 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ค่า t-statistics มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 สัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระมีเครื่องหมายเป็นบวกตามคาดหมาย แสดงว่า เมื่อจำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมาเพิ่มขึ้น จำนวนนักท่องเที่ยวที่มาจากประเทศไทยจะเพิ่มขึ้น

จากผลของการศึกษาอุปสงค์ในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวพบว่า แม้ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวสัญชาติต่าง ๆ จะแตกต่างกันออกไป แต่ยังมีปัจจัยบางอย่างที่เหมือนกันในหลายสมการ ซึ่งปัจจัยนี้ได้แก่ จำนวนนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมา และนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยว โดยหมายความว่าถ้ามีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวในประเทศไทยในปีที่ผ่านมาเพิ่มขึ้นจะส่งผลทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวในปีปัจจุบันเพิ่มขึ้น เนื่องจากนักท่องเที่ยวที่เคยมาประเทศไทยย่อมเปรียบเสมือนประชาสัมพันธ์ที่จะเป็นผู้ชักชวนให้คนอื่นเดินทางมาเที่ยว ความสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยวในปีที่ผ่านมา กับจำนวนนักท่องเที่ยวในปีปัจจุบันจึงเป็นไปในทางเดียวกัน ส่วนการที่ปัจจัยในด้านนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยที่สำคัญนั้นหมายความว่า ถ้าปีใดรัฐบาลให้การสนับสนุนการท่องเที่ยวเป็นพิเศษ รัฐบาลจะเพิ่มงบประมาณในการใช้จ่ายเพื่อเป็นการสนับสนุนการท่องเที่ยว เช่น ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เพิ่มการโฆษณาประชาสัมพันธ์เพื่อชักจูงให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวเพิ่มขึ้น เป็นต้น ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวกับจำนวนนักท่องเที่ยวจึงเป็นไปในทางบวก กล่าวคือ ถ้าปีใดรัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวในปีนั้น จะมีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวประเทศไทยเพิ่มขึ้น

สำหรับปัจจัยอื่น ๆ ที่มีความสำคัญในการกำหนดอุปสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวได้แก่ จำนวนประชากรของประเทศนักท่องเที่ยว ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวในทางเดียวกัน

กล่าวคือ ถ้าจำนวนประชากรของประเทศนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น หรือผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศสูงขึ้น หรืออัตราแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศสูงขึ้นจะเป็นผลทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวประเทศไทยเพิ่มขึ้นด้วย

ในการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์ในการท่องเที่ยวที่พบว่านโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยว เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญนั้น แสดงว่ารัฐบาลมีบทบาทในการกำหนดความต้องการในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวด้วย ดังนั้นการคาดคะเนปริมาณนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าสู่ประเทศไทยในช่วงปี พ.ศ. 2531 ถึง พ.ศ. 2539 จึงสามารถแสดงได้ในหลายกรณี ขึ้นอยู่กับว่ารัฐบาลจะกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวให้เป็นไปในทิศทางใด เช่น รัฐบาลอาจจะมียุทธศาสตร์สนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องทุกปี หรือสนับสนุนแบบนาน ๆ ครั้ง หรืออาจจะไม่มีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวเลย เป็นต้น ซึ่งอาจกล่าวโดยสรุปคือ จะกำหนดให้ตัวแปรด้านนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวเป็นตัวแปรที่เปลี่ยนแปลงได้นั้นเอง และนอกจากนี้ในการคาดคะเนดังกล่าวย่อมต้องอาศัยข้อสมมุติในการเปลี่ยนแปลงค่าของตัวแปรอิสระว่าน่าจะมีการเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะใด สำหรับในการวิจัยนี้จะให้อัตราแลกเปลี่ยนคงที่ในระดับอัตราแลกเปลี่ยน พ.ศ. 2531 แต่ถ้าตามสภาพความเป็นจริงอัตราแลกเปลี่ยนสูงขึ้น ค่าประมาณการที่ได้จะต่ำกว่าความเป็นจริง และถ้าอัตราแลกเปลี่ยนต่ำลง ค่าประมาณการที่ได้จะสูงกว่าความเป็นจริง ส่วนอัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และอัตราการเติบโตของจำนวนประชากรนั้นแสดงไว้ในภาคผนวก

เมื่อคาดคะเนจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาประเทศไทยได้แล้ว สามารถคาดคะเนจำนวนนักท่องเที่ยวที่ไปจังหวัดภูเก็ตได้โดยอาศัยสัดส่วนของนักท่องเที่ยวที่ไปจังหวัดภูเก็ตต่อนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาประเทศไทยใน พ.ศ. 2530 ซึ่งแยกตามสัญชาติต่าง ๆ แต่สำหรับนักท่องเที่ยวสัญชาติฮ่องกงและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศสัญชาติอื่น ๆ จะใช้อัตราการเติบโตร้อยละ 7.5 ต่อปี และนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางไปจังหวัดภูเก็ตจะใช้อัตราการเติบโตร้อยละ 5.0 ต่อปี ในการคาดคะเน¹ เนื่องจากข้อมูลในการหาสมการถดถอยมีไม่เพียงพอ

ผลการคาดคะเนจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปจังหวัดภูเก็ตระหว่าง พ.ศ.

¹การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, สรุปแผนพัฒนาการท่องเที่ยวฉบับที่ 6. (กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย), หน้า 5.

ตารางที่ 4.2 จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปจังหวัดภูเก็ตระหว่าง พ.ศ. 2531-2539

หน่วย : คน

กรณีที่ 1 รัฐบาลไม่มีนโยบายในการสนับสนุนการท่องเที่ยว

พ.ศ.	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	รวม
2531	222,663	348,577	571,240
2532	233,797	385,904	619,701
2533	245,487	432,613	678,100
2534	257,762	491,770	749,532
2535	270,651	567,707	838,358
2536	284,184	666,664	950,848
2537	298,394	797,597	1,095,991
2538	313,314	973,396	1,286,710
2539	328,980	1,212,539	1,541,519

กรณีที่ 2 รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวเมื่อสิ้นแผนฯ 7

พ.ศ.	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	รวม
2531	222,663	348,577	571,240
2532	233,797	385,904	619,701
2533	245,487	432,613	678,100
2534	257,762	491,770	749,532
2535	270,651	567,707	838,358
2536	284,184	666,664	950,848
2537	298,394	797,597	1,095,991
2538	313,314	973,396	1,286,710
2539	328,980	1,228,578	1,557,558

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

กรณีที่ 3 รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวปีเว้นปี

พ.ศ.	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	รวม
2531	222,663	348,577	571,240
2532	233,797	401,944	635,741
2533	245,487	438,243	683,730
2534	257,762	515,136	772,898
2535	270,651	583,315	853,966
2536	284,184	704,014	988,198
2537	298,394	833,156	1,131,550
2538	313,314	1,039,522	1,352,836
2539	328,980	1,289,886	1,618,866

กรณีที่ 4 รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวทุกปี

พ.ศ.	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	รวม
2531	222,663	364,616	587,279
2532	233,797	407,574	641,371
2533	245,487	461,609	707,096
2534	257,762	530,743	788,505
2535	270,651	620,665	891,316
2536	284,184	739,572	1,023,756
2537	298,394	899,282	1,197,675
2538	313,314	1,116,869	1,430,183
2539	328,980	1,416,968	1,745,948

2531 ถึง พ.ศ. 2539 สามารถแบ่งการพิจารณาออกเป็นกรณีต่าง ๆ ได้ 4 กรณี ดังแสดงในตารางที่ 4.2 ซึ่งสามารถกล่าวสรุปได้ดังนี้

กรณีที่ 1 รัฐบาลไม่มีนโยบายในการสนับสนุนการท่องเที่ยว หลังจากปีท่องเที่ยวไทยเมื่อ พ.ศ. 2530 เป็นต้นมา รัฐบาลไม่มีนโยบายที่จะสนับสนุนการท่องเที่ยวในช่วงแผนฯ 7 เนื่องจากเห็นว่าการสนับสนุนการท่องเที่ยวใน พ.ศ. 2530 ยังคงส่งผลในปีต่อ ๆ มาด้วย จึงไม่จำเป็นที่จะต้องให้การสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง จะได้นำเงินไปใช้ในการพัฒนาประเทศในด้านอื่น ๆ บ้าง ดังนั้นรัฐบาลจึงยังไม่มีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวเป็นพิเศษในช่วงแผนฯ 7 นี้ ผลการคาดคะเนจำนวนนักท่องเที่ยวในกรณีนี้ปรากฏว่าเมื่อเริ่มแผนฯ 7 จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ตใน พ.ศ. 2535 จำนวน 838,358 คน โดยเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 567,707 คน เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย 270,651 คน และเมื่อสิ้นแผนฯ 7 ใน พ.ศ. 2539 นักท่องเที่ยวจะเดินทางไปจังหวัดภูเก็ต 1,541,519 คน ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจำนวน 1,212,539 คน เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย 328,980 คน

กรณีที่ 2 รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวในปีสุดท้ายของแผนฯ 7 ใน พ.ศ. 2539 ในกรณีนี้รัฐบาลมีนโยบายคล้าย ๆ กับกรณีที่ 1 กล่าวคือ รัฐบาลเห็นว่าการสนับสนุนการท่องเที่ยวเมื่อ พ.ศ. 2530 ยังคงส่งผลถึงปีต่อ ๆ มาด้วย แต่ยังคงควรที่จะให้การสนับสนุนการท่องเที่ยวด้วย โดยทำแบบนาน ๆ ครั้ง อาจะ 7 ถึง 9 ปี มีการสนับสนุนถึงครั้งหนึ่ง เพื่อดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยวเป็นพิเศษ ซึ่งจะเห็นได้ว่าเมื่อเริ่มแผนฯ 7 จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ตจำนวน 838,358 คน โดยเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 567,707 คน และเมื่อสิ้นแผนฯ 7 ใน พ.ศ. 2539 ซึ่งเป็นปีที่รัฐบาลสนับสนุนการท่องเที่ยว จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ต 1,557,558 คน เป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 1,228,578 คน และเมื่อเปรียบเทียบกับกรณีที่ 1 แล้ว จะเห็นได้ว่าถ้ารัฐบาลสนับสนุนการท่องเที่ยวเมื่อสิ้นแผนฯ 7 จะมีผลทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ตเพิ่มขึ้นใน พ.ศ. 2539 เป็นจำนวน 16,039 คน

กรณีที่ 3 รัฐบาลมีนโยบายที่สนับสนุนการท่องเที่ยวแบบปีเว้นปี ในกรณีนี้ รัฐบาลอาจเห็นว่าแม้การสนับสนุนการท่องเที่ยวเมื่อ พ.ศ. 2530 ยังคงส่งผลในปีต่อ ๆ มา แต่ในปัจจุบันการท่องเที่ยวได้กลายเป็นอุตสาหกรรมที่สามารถทำรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศเข้าประเทศได้มากที่สุด รัฐบาลจึงเห็นว่าควรจะสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญต่อไปเรื่อย ๆ แต่การสนับสนุนการท่องเที่ยวนี้ไม่จำเป็นต้องกระทำทุกปี เพราะผลจากนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวในปีก่อนยังคงส่งผลกระทบในปีถัดมาด้วย และเพื่อเป็นการนำเงินงบประมาณไปใช้ในการพัฒนาประเทศในด้านอื่น ๆ บ้าง ฉะนั้นรัฐบาลจึงสนับสนุนการท่องเที่ยว

เที่ยวแบบปีเว้นปี ซึ่งทำให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปจังหวัดภูเก็ตใน พ.ศ. 2535 มีจำนวน 853,966 คน โดยเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 583,315 คน และเมื่อสิ้นแผนฯ 7 ใน พ.ศ. 2539 จะมีนักท่องเที่ยวไปจังหวัดภูเก็ตเท่ากับ 1,618,866 คน เป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจำนวน 1,289,886 คน ในกรณีนี้นักท่องเที่ยวจะเดินทางไปจังหวัดภูเก็ตมากกว่ากรณีที่ 2 เป็นจำนวน 15,608 คน และ 61,308 คน ใน พ.ศ. 2535 และ พ.ศ. 2539 ตามลำดับ

กรณีที่ 4 รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องทุกปี ในกรณีนี้รัฐบาลมีนโยบายคล้าย ๆ กับกรณีที่ 3 คือเห็นว่าการท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญในการนำเงินตราต่างประเทศเข้าประเทศ แต่ได้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวมากกว่ากรณีที่ 3 โดยต้องการให้การท่องเที่ยวเป็นฐานทางเศรษฐกิจที่จะกระตุ้นให้เกิดการลงทุนในด้านอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรมที่ต่อเนื่องกัน ดังนั้นรัฐบาลจึงมีนโยบายที่จะส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องทุกปี ในกรณีนี้จะมีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ตมากที่สุดคือใน พ.ศ. 2535 จะมีจำนวนนักท่องเที่ยว 891,316 คน เป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 620,665 คน และเมื่อสิ้นแผนฯ 7 ใน พ.ศ. 2539 นักท่องเที่ยวจะเดินทางไปจังหวัดภูเก็ต 1,745,948 คน โดยเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 1,416,968 คน และเมื่อเปรียบเทียบกับกรณีที่ 3 แล้ว การมีนโยบายการสนับสนุนการท่องเที่ยวทุกปี จะส่งผลให้มีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจากการส่งเสริมแบบปีเว้นปีเป็นจำนวน 37,350 คน และ 127,082 คน ใน พ.ศ. 2535 และ พ.ศ. 2539 ตามลำดับ

ผลจากการคาดคะเนปริมาณนักท่องเที่ยวในอนาคตจะเห็นได้ว่า จำนวนนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นในทุกกรณี แต่จะแตกต่างกันไปซึ่งขึ้นอยู่กับนโยบายของรัฐบาลว่าจะให้การสนับสนุนการท่องเที่ยวหรือไม่ และถ้าหากอุปสงค์ของการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นมากเกินไปเกินกว่าความสามารถในการรองรับแล้ว ปัญหาความขาดแคลนต่าง ๆ ย่อมเกิดขึ้น เช่น ขาดแคลนโครงสร้างพื้นฐาน และบริการต่าง ๆ เป็นต้น ดังนั้นเมื่อมีการศึกษาอุปสงค์ของการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวแล้ว จึงสมควรที่จะศึกษาในด้านอุปทานซึ่งในที่นี้หมายถึงความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวควบคู่กันไปด้วย

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยว

เมื่อจำนวนนักท่องเที่ยวในอนาคตเพิ่มขึ้น รัฐบาลควรขยายขีดความสามารถในการรองรับตามไปด้วย เพื่อป้องกันปัญหาความขาดแคลนที่อาจจะเกิดขึ้นถ้าจำนวนนักท่องเที่ยวมีมากเกินไปขีดความสามารถในการรองรับ เช่น ขาดแคลนที่พักอาศัย น้ำใช้ และบริการต่าง ๆ ของรัฐ เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันปัจจัยที่ค่อนข้างมีจำกัดของจังหวัดภูเก็ตคือ น้ำใช้ เนื่อง

จากการผลิตน้ำประปาสำหรับให้ประชาชนใช้ในการอุปโภคบริโภคยังไม่เพียงพอกับความต้องการ ผู้ที่ไม่มีน้ำประปาใช้จำเป็นต้องใช้แหล่งน้ำอื่น ๆ แทน ซึ่งส่วนใหญ่มักจะใช้น้ำจากบ่อแทน² ส่วนความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวในด้านอื่น ๆ เช่น ที่พักอาศัย การเก็บขยะมูลฝอย แม้จะมีเพียงพอในปัจจุบัน แต่ในอนาคตถ้าไม่มีการขยายขีดความสามารถในการรองรับเหล่านี้ให้เพียงพอกับความต้องการที่เพิ่มขึ้นแล้ว ย่อมมีปัญหาเกิดขึ้นแน่นอน ดังนั้นเมื่อคาดคะเนปริมาณนักท่องเที่ยวในอนาคตแล้ว จึงควรที่จะพิจารณาถึงความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวในปริมาณที่เหมาะสมกับการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวด้วย

ในการวิเคราะห์ความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต ในช่วงแผนฯ 7 ในขั้นแรกจะเป็นการพิจารณาปัจจัยที่กำหนดขีดความสามารถในด้านต่าง ๆ คือ ความสามารถในการรองรับด้านกายภาพ ได้แก่ ปริมาณน้ำใช้ การคมนาคมและบริการต่าง ๆ ความสามารถในการรองรับด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ มลพิษ และนอกจากนี้ทางด้านสังคมยังได้มีการสำรวจทัศนคติของประชาชนท้องถิ่นที่มีต่อการท่องเที่ยวอีกด้วย ซึ่งจะกล่าวไว้ในบทสรุป และในขั้นต่อไปจะนำปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้มาพิจารณาเพื่อเพิ่มขีดความสามารถให้เหมาะสมกับปริมาณนักท่องเที่ยวและประชากรของจังหวัดภูเก็ต

ปัจจัยต่าง ๆ ที่กำหนดขีดความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวได้แก่

1) โครงสร้างพื้นฐาน โครงสร้างพื้นฐานที่ค่อนข้างจำกัดคือ ปริมาณน้ำใช้ เมื่อมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ความต้องการใช้น้ำย่อมสูงขึ้น ดังนั้นน้ำประปาที่ผลิตขึ้นมาเพื่อให้บริการแก่ประชาชนท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวอาจไม่เพียงพอ โดยทั่ว ๆ ไปแล้วนักท่องเที่ยวใช้น้ำ 218 ลิตร/คน/วัน³ ส่วนประชาชนของจังหวัดภูเก็ตใช้น้ำ 198 ลิตร/คน/วัน⁴

²มหาวิทยาลัยมหิดล, คณะสาธารณสุขศาสตร์, สรุปรายงานการวางแผนทางการแก้ไขปัญหามลพิษในเมืองหลัก โครงการพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อมของเมืองหลักเมืองภูเก็ต. หน้า 18-29.

³สาขาวิจัยสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย.

⁴มหาวิทยาลัยมหิดล, คณะสาธารณสุขศาสตร์, สรุปรายงานการวางแผนทางการแก้ไขปัญหามลพิษในเมืองหลัก โครงการพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อมของเมืองหลักเมืองภูเก็ต.

2) การคมนาคม การเดินทางไปยังจังหวัดภูเก็ตแบ่งเป็น 2 วิธี คือ โดยเครื่องบิน และโดยรถยนต์โดยสารปรับอากาศแบบวี.ไอ.พี. ในปัจจุบันมีเที่ยวบินปกติที่ไปจังหวัดภูเก็ตทั้งหมด 102 เที่ยวบิน/สัปดาห์ ซึ่งสามารถรองรับผู้โดยสารได้ 17,421 คน หรือเฉลี่ย 2,489 คน/วัน⁵ ส่วนรถยนต์โดยสารแบบวี.ไอ.พี.นั้น เดินทางไปจังหวัดภูเก็ตวันละ 1 เที่ยวบินจำนวนสูงสุด 10 คัน รับผู้โดยสารได้คันละ 30 คน⁶ ซึ่งถ้ารวมจำนวนที่นั่งทั้งเครื่องบินและรถยนต์โดยสารปรับอากาศแล้ว สามารถรับนักท่องเที่ยวไปจังหวัดภูเก็ตได้ 2,789 คน/วัน

3) บริการ ปัจจัยที่กำหนดขีดความสามารถในด้านนี้ได้แก่ บริการที่พัก บริการสาธารณสุข และการรักษาความปลอดภัย ในพ.ศ. 2530 จังหวัดภูเก็ตมีจำนวนห้องพักทั้งหมด 6,551 ห้อง⁷ ซึ่งในการวิจัยนี้จะสมมุติให้อัตราการเข้าพักร้อยละ 100 ในเดือนธันวาคม และกำหนดผู้พักแรมห้องละ 2 คน ในด้านบริการสาธารณสุข จังหวัดภูเก็ตมีแพทย์จำนวน 49 คน⁸ หรือคิดเป็นสัดส่วนแพทย์ต่อประชากรเท่ากับ 1 : 3,104 คน ซึ่งสูงกว่าระดับประเทศ (1 : 5,975 คน) และในด้านการรักษาความปลอดภัยจำนวนตำรวจภูธรทั้งหมดเท่ากับ 530 คน⁹ ตำรวจท่องเที่ยว 47 คน¹⁰ รวมทั้งสิ้น 577 คน หรือคิดเป็นสัดส่วนตำรวจต่อประชากรเท่ากับ 1 : 264 คน ซึ่งกำลังตำรวจของจังหวัดภูเก็ตสูงกว่าอัตราโดยเฉลี่ยของประเทศ (1 : 348 คน)

4) สิ่งแวดล้อมระดับเกาะ ได้แก่ ปริมาณมูลฝอย ถ้าปริมาณนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น การจัดเก็บขยะในปัจจุบันอาจทำได้ไม่เพียงพอ ทำให้ส่งกลิ่นเหม็น เป็นแหล่งแพร่เชื้อโรค และทำให้ทัศนียภาพขาดความงดงาม โดยปกติแล้วนักท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดขยะประมาณ 0.91 กิโลกรัม/คน/วัน หรือ 2.65 ลิตร/คน/วัน¹¹ และในการวิจัยนี้จะสมมุติให้ปริมาณขยะที่เกิดจากประชาชนเท่ากับที่เกิดจากนักท่องเที่ยว

⁵ บริษัทการบินไทยจำกัด.

⁶ บริษัทขนส่งจำกัด.

⁷ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, "สถิติการท่องเที่ยว พ.ศ. 2530"

(กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย)

⁸ โรงพยาบาลวชิระภูเก็ตและสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต.

⁹ สถานีตำรวจภูธรจังหวัดภูเก็ต.

¹⁰ ตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต.

¹¹ สาขาวิจัยสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย.

เมื่อจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น รัฐบาลควรพิจารณาขยายขีดความสามารถในการรองรับให้สอดคล้องกัน เช่น เพิ่มจำนวนห้องพัก เพิ่มเที่ยวบินหรือเที่ยวรถเพื่อรองรับความต้องการในการเดินทางของนักท่องเที่ยว ส่วนในด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น น้ำใช้หรือบริการต่าง ๆ ของรัฐนั้น โดยปกติการจัดบริการของรัฐจะเป็นไปตามสัดส่วนของจำนวนประชากรท้องถิ่น แต่ในท้องถิ่นที่นักท่องเที่ยวเดินทางไปพักผ่อน การเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวเปรียบเสมือนการเพิ่มประชากร ฉะนั้นในการพิจารณาขยายขีดความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยว จึงต้องนำการขยายตัวของประชากรท้องถิ่นมาพิจารณาร่วมกับการขยายตัวของนักท่องเที่ยวด้วย

ในด้านการขยายตัวของจำนวนประชากรจังหวัดภูเก็ต คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้คำนวณไว้ว่า อัตราการเติบโตของประชากรเท่ากับร้อยละ 3.96 ต่อปี เมื่อ พ.ศ. 2530 จังหวัดภูเก็ตมีประชากรจำนวน 152,111 คน ดังนั้นใน พ.ศ. 2535 และ พ.ศ. 2539 จังหวัดภูเก็ตจะมีประชากรเท่ากับ 184,713 คน และ 215,758 คน ตามลำดับ

ในการพิจารณาเพิ่มขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวว่าควรเพิ่มในระดับใดนั้น ได้ใช้จำนวนนักท่องเที่ยวสูงสุดต่อวันที่อยู่ในจังหวัดภูเก็ตเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาเพิ่มขีดความสามารถฯ ในระดับที่เหมาะสม ซึ่งจากสภาพความเป็นจริงการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่ผ่านมานั้น นักท่องเที่ยวจะเดินทางไปเที่ยวสูงสุดในเดือนธันวาคมของทุกปี จากตารางที่ 2.5 จะเห็นได้ว่าเดือนธันวาคมจะมีนักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ตร้อยละ 11.65 ของจำนวนนักท่องเที่ยวตลอดปี ดังนั้นในการพิจารณาการเพิ่มขีดความสามารถฯ จึงใช้จำนวนนักท่องเที่ยวในเดือนธันวาคมเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา ดังแสดงในตารางที่ 4.3

จากผลในการคาดคะเนอุปสงค์ในการท่องเที่ยวและการขยายตัวของจำนวนประชากรของจังหวัดภูเก็ต สามารถนำมาวางแผนในการเพิ่มขีดความสามารถฯ ในกรณีต่าง ๆ ได้ดังนี้

กรณีที่ 1 รัฐบาลไม่มีนโยบายในการสนับสนุนการท่องเที่ยว

เมื่อต้นแผนฯ 7 พ.ศ. 2535 นักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ตในเดือนธันวาคม 97,669 คน หรือเฉลี่ย 3,151 คน/วัน หรือเฉลี่ย 14,064 คน-วัน/วัน และเมื่อสิ้นแผนฯ 7 ใน พ.ศ. 2539 จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ต 179,587 คน หรือเฉลี่ย 5,794 คน/วัน หรือเฉลี่ย 27,698 คน-วัน/วัน ปริมาณนักท่องเที่ยวในระดับนี้จำเป็นต้องมีการ

ตารางที่ 4.3 การคาดคะเนจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปจังหวัดภูเก็ตในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2535 และ พ.ศ. 2539

	จำนวนนักท่องเที่ยวไปจังหวัดภูเก็ตเดือนธันวาคม(คน) ¹			จำนวนนักท่องเที่ยว(คน-วัน)/วัน ²		
	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	รวม	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	รวม
<u>กรณีที่ 1</u>						
พ.ศ. 2535	31,531	66,138	97,669	2,543	11,521	14,064
พ.ศ. 2539	38,326	141,261	179,587	3,091	24,607	27,698
<u>กรณีที่ 2</u>						
พ.ศ. 2535	31,531	66,138	97,669	2,543	11,521	14,064
พ.ศ. 2539	38,326	143,130	181,456	3,091	24,933	28,024
<u>กรณีที่ 3</u>						
พ.ศ. 2535	31,531	67,956	99,487	2,543	11,838	14,381
พ.ศ. 2539	38,326	150,272	188,598	3,091	26,177	29,268
<u>กรณีที่ 4</u>						
พ.ศ. 2535	31,531	72,308	103,839	2,543	12,596	15,139
พ.ศ. 2539	38,326	165,077	203,403	3,091	28,756	31,847

หมายเหตุ : ¹นักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ตในเดือนธันวาคมหรือเฉลี่ย 11.65 ของนักท่องเที่ยวทั้งปี

²คำนวณจากวันพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวไทย 2.5 วัน/คน ชาวต่างประเทศ 5.4 วัน/คน

ขยายการจัดการบางประการจากปัจจุบัน คือ

- น้ำประปา การผลิตน้ำประปาเพื่อให้สามารถบริการประชาชนและนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นจะต้องผลิตน้ำเพิ่มขึ้นอีก 7,580 ลบ.ม./วัน ใน พ.ศ. 2535 และ 16,699 ลบ.ม./วัน ใน พ.ศ. 2539
- การจัดเก็บมูลฝอย ถ้าไม่ให้มีมูลฝอยตกค้าง จะต้องจัดเก็บมูลฝอยที่เพิ่มขึ้นใน พ.ศ. 2535 และ พ.ศ. 2539 จำนวน 100 ลบ.ม./วัน และ 218 ลบ.ม./วัน ตามลำดับ
- ห้องพัก ใน พ.ศ. 2535 จะมีความต้องการห้องพักเพิ่มขึ้นอีก 481 ห้อง และเพิ่มเป็น 7,298 ห้องใน พ.ศ. 2539
- ตำรวจ เพิ่มอัตรากำลังอีก 123 คน ใน พ.ศ. 2539
- การคมนาคม เพิ่มเที่ยวบินหรือเที่ยวรถยนต์โดยสารปรับอากาศแบบ วิ.โอ.พี. เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น 362 คน/วัน ใน พ.ศ. 2535 และ 3,005 คน/วัน ใน พ.ศ. 2539

กรณีที่ 2 รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวในที่สุดท้ายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7

เมื่อต้นแผนฯ 7 พ.ศ. 2535 นักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ตในเดือนธันวาคม 97,669 คน หรือเฉลี่ย 3,151 คน/วัน หรือเฉลี่ย 14,064 คน-วัน/วัน และเมื่อสิ้นแผนฯ 7 ใน พ.ศ. 2539 จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ต 181,456 คน หรือเฉลี่ย 5,854 คน/วัน หรือเฉลี่ย 28,024 คน-วัน/วัน ปริมาณนักท่องเที่ยวในระดับนี้จำเป็นต้องมีการขยายการจัดการบางประการจากปัจจุบัน คือ

- น้ำประปา การผลิตน้ำประปาเพื่อให้สามารถบริการประชาชนและนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นจะต้องผลิตน้ำเพิ่มขึ้นอีก 7,580 ลบ.ม./วัน ใน พ.ศ. 2535 และ 16,770 ลบ.ม./วัน ใน พ.ศ. 2539

- การจัดเก็บมูลฝอย ถ้าไม่ให้มีมูลฝอยตกค้าง จะต้องจัดเก็บมูลฝอยที่เพิ่ม

ขึ้นใน พ.ศ. 2535 และ พ.ศ. 2539 จำนวน 100 ลบ.ม./วัน และ 219 ลบ.ม./วัน ตามลำดับ

- ห้องพัก ใน พ.ศ. 2535 จะมีความต้องการห้องพักเพิ่มขึ้นอีก 481 ห้อง และเพิ่มเป็น 7,461 ห้องใน พ.ศ. 2539

- ตำรวจ เพิ่มอัตรากำลังอีก 35 คน ใน พ.ศ. 2539

- การคมนาคม เพิ่มเที่ยวบินหรือเที่ยวรถยนต์โดยสารปรับอากาศแบบ วิ. ไอ.พี. เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น 362 คน/วัน ใน พ.ศ. 2535 และ 3,065 คน/วัน ใน พ.ศ. 2539

กรณีที่ 3 รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวปีเว้นปี

เมื่อต้นแผนฯ 7 พ.ศ. 2535 นักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ตในเดือน ธันวาคม 99,487 คน หรือเฉลี่ย 3,210 คน/วัน หรือเฉลี่ย 14,381 คน-วัน/วัน และเมื่อสิ้นแผนฯ 7 ใน พ.ศ. 2539 จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ต 188,598 คน หรือเฉลี่ย 6,084 คน/วัน หรือเฉลี่ย 29,268 คน-วัน/วัน ปริมาณนักท่องเที่ยวในระดับนี้จำเป็นต้องมีการขยายการจัดการบางประการจากปัจจุบัน คือ

- น้ำประปา การผลิตน้ำประปาเพื่อให้สามารถบริการประชาชนและนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นจะต้องผลิตน้ำเพิ่มขึ้นอีก 7,649 ลบ.ม./วัน ใน พ.ศ. 2535 และ 17,041 ลบ.ม./วัน ใน พ.ศ. 2539

- การจัดเก็บมูลฝอย ถ้าไม่ให้มีมูลฝอยตกค้าง จะต้องจัดเก็บมูลฝอยที่เพิ่มขึ้นใน พ.ศ. 2535 และ พ.ศ. 2539 จำนวน 101 ลบ.ม./วัน และ 223 ลบ.ม./วัน ตามลำดับ

- ห้องพัก ใน พ.ศ. 2535 จะมีความต้องการห้องพักเพิ่มขึ้นอีก 640 ห้อง และเพิ่มเป็น 8,083 ห้องใน พ.ศ. 2539

- ตำรวจ เพิ่มอัตรากำลังอีก 127 คน ใน พ.ศ. 2539

- การคมนาคม เพิ่มเที่ยวบินหรือเที่ยวรถยนต์โดยสารปรับอากาศแบบ วี.ไอ.พี. เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น 421 คน/วัน ใน พ.ศ. 2535 และ 3,295 คน/วัน ใน พ.ศ. 2539

กรณีที่ 4 รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวทุกปี

เมื่อต้นแผนฯ 7 พ.ศ. 2535 นักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ตในเดือนธันวาคม 103,839 คน หรือเฉลี่ย 3,350 คน/วัน หรือเฉลี่ย 15,139 คน-วัน/วัน และเมื่อสิ้นแผนฯ 7 ใน พ.ศ. 2539 จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางไปจังหวัดภูเก็ต 203,403 คน หรือเฉลี่ย 6,562 คน/วัน หรือเฉลี่ย 31,847 คน-วัน/วัน ปริมาณนักท่องเที่ยวในระดับนี้จำเป็นต้องมีการขยายการจัดการบางประการจากปัจจุบัน คือ

- น้ำประปา การผลิตน้ำประปาเพื่อให้สามารถบริการประชาชนและนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นจะต้องผลิตน้ำเพิ่มขึ้นอีก 7,814 ลบ.ม./วัน ใน พ.ศ. 2535 และ 17,604 ลบ.ม./วัน ใน พ.ศ. 2539

- การจัดเก็บมูลฝอย ถ้าไม่ให้มีมูลฝอยตกค้าง จะต้องจัดเก็บมูลฝอยที่เพิ่มขึ้นใน พ.ศ. 2535 และ พ.ศ. 2539 จำนวน 103 ลบ.ม./วัน และ 229 ลบ.ม./วัน ตามลำดับ

- ห้องพัก ใน พ.ศ. 2535 จะมีความต้องการห้องพักเพิ่มขึ้นอีก 1,019 ห้อง และเพิ่มเป็น 9,373 ห้องใน พ.ศ. 2539

- ตำรวจ เพิ่มอัตรากำลังอีก 135 คน ใน พ.ศ. 2539

- การคมนาคม เพิ่มเที่ยวบินหรือเที่ยวรถยนต์โดยสารปรับอากาศแบบ วี.ไอ.พี. เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น 561 คน/วัน ใน พ.ศ. 2535 และ 3,773 คน/วัน ใน พ.ศ. 2539

จากผลการศึกษาทั้ง 4 กรณี จะพบว่า ในด้านการรักษาความปลอดภัยใน พ.ศ. 2535 นั้น มีกำลังตำรวจเพียงพอกับจำนวนประชากรของจังหวัดภูเก็ตและนักท่องเที่ยว โดยสามารถให้การดูแลได้ 200,796 คน ส่วนในด้านบริการสาธารณสุข พบว่า ยังสามารถให้บริการได้ถึง 292,775 คน ด้วยจำนวนแพทย์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน